

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ဝန်ခံပါချစ်သူ

(၅ ခု စုစည်းချုပ်စုစည်း)

အခန်း(၁)

"တောက်"

"ဝုန်း"

"ဒုန်း"

"ခွမ်း"

လူငယ်ဆိုတော့ လူငယ်ပီပီ ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်စွာပဲ စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ပေါက်ကွဲလိုက်တာ။ တွေ့ရာကြုံရာမှန်သမျှ ဆွဲလွှဲလွှင့်ပစ် နေတာ၊ ကွဲတာတွေကကွဲ လဲတာတွေကလဲပါ။ စိတ်ထဲရှိသလောက် လုပ်ပစ်ရရင် အိမ်ကြီးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ချင်တာ။ တရားဥပဒေ ရှိနေလို့ သာ ပေါ့။ မဟုတ်ရင် နီလာခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ပြာပုံကြည့်ပြီး ပြန်သွားရအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ။

ဘယ့်နှယ်..။

မိန်းမယူတာ သက်တူရွယ်တူ ဒါမှ မဟုတ် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ငယ်တယ်ဆိုတော်သေးတာပေါ့။ ခုတော့ သားဖြစ်တဲ့ သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ ကိုယ့်ထက်သုံးနှစ်ပဲကြီးတဲ့ မိန်းမကို ယူလာတာ။ ယူမယ်ဆို ကြိုပြောတာ၊ တိုင်ပင်တာလည်း မရှိဘဲ အခု ဖြုန်းခနဲ၊ ဟု န်းခနဲ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတာ ကောင်းသလား၊ တက်လာတဲ့ မိန်းမကလည်း ခုကတည်းက မျက်နှာကြောက ခပ်တင်းတင်းပါပဲ။

တကယ်တော့ ဒက်ဒီရက်စက်တာ။

ကိုယ့်ကို တစ်ဦးတည်းသော သား မိဘမဲ့လေးမို့ တုန်နေအောင်ချစ်တာတဲ့ ။ ဘာချစ်တာလဲ ။ အခု မာမီအပေါ် သစ္စာမရှိရာကျသလို ကိုယ့်အပေါ်မှာ လည်း ဥပေက္ခာပြုတာ။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူချင်တယ်ဆို ကိုယ်နဲ့ အသက်ကွာတဲ့ လူကိုထူရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးသည် ။ ကိုယ့်ကိုမတိုင်ပင်တာကိုပဲ မကျေနပ်တာ။ တကယ်ဆို မွေးထားတဲ့ သားဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ကိုတိုင်ပင်သင့်သေးတာပေါ့။ အခုက ကိုယ့်ကို လုံးဝထည့်မစဉ်းစားဘဲ ဥပေက္ခာပြုလိုက်တာ ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ ကောင်းသလဲ။

"ဟာ..ကွာ"

"ဂုန်း"

"အမလေး"

"သား..ရဲ"

ဂုန်းဒိုင်းကြတဲ့ အသံတွေကြားလို့ ပြေးထွက်လာတဲ့ နီလာခင်မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ ကိုယ့်ဆီကို လှမ်းပစ်လိုက်တာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးမို့ အမလေးအော်ကာ အသည်းအသန် ရှောင်လိုက်ရ၏။ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ဦးရဲမြင့်လည်း ခြေလှမ်းတွေရပ်တန့်သွားစဉ်..

ထမင်းချက်ဒေါ်ဆောင်းက အရဲစွန့်ပြီး ပြေးဝင်ကာ ရဲကိုဆွဲလေပြီး မမီမကမ်းနဲ့ ဟိုဆွဲဒီဆွဲပါပဲ။ မိခင်မရှိကတည်းက ရဲကို ဒေါ်ဆောင်းပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာမို့ ရဲအလွန် အဖြစ်မခံနိုင်။ မှားနေတာက သူတို့ ပေမယ့် မိဘဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို အသုံးပြုပြီး လူပေါ်မီးကျ ခွေးပေါ်ခါချ လုပ်ကြမှာ ပဲလေ။

"သား..တော်တော့ ကိုယ့်အလွန်မဖြစ်စေနဲ့ "

"တောက် ကွာ"

"ဒုန်း"

နောက်ဆုံး ဒေါသရဲ့ ထွက်ပေါက်က စားပွဲကိုလက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်ခြင်းပါပဲ။

"ရဲ့ ဒေါ်ဆောင်းပြောနေတယ်လေ တော်တော့"

"မတော်လို့ ဆက်သောင်းကျန်းချင်လည်း ရတယ်။ လုပ်ပါ။ ဒီကမျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဒီအိမ်ကိုလိုက်လာတာ။ ဒါတွေကို မက်မောခုံမင်လို့ မှ မဟုတ်ဘဲ။ လူတိုင်း ကိုယ့်အကြောက်နဲ့ ကိုယ်ရှိတယ်"

"နီလာ"

"ဘာ"

ဦးရဲမြင့်က သူ့မယားငယ်ငယ်လေးရှေ့မှာ ဝင်ရပ်လိုက်သလို ရဲအကြည့်တွေက နီလာ့ကို မီးကွင်းနဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေက ကားစီးဖို့ မှတ်တိုင်မှာ ရပ်စောင့်နေရသလိုမျိုး မဟုတ်တော့ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ အတိုင်း။

"ဒါတွေက တန်ဖိုးမှ မရှိတာ ဘယ်မက်မောပါ့မလဲ။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာတွေက ခင်ဗျားလက်ထဲ ရောက်နေလောက်ပြီပဲ ဥစ္စာ"

"နင်မတရားမပြောနဲ့ သူရဲကောင်း။ နင်ပြောသလို နင်တို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုမက်လို့ နင့်အဖေကို ငါယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာအတွက်"

"တော်စမ်းပါ လူကြားကောင်းအောင် အမျှဝေပြီး ကြေးစည်ထုပြမ

နေနဲ့ ။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ရည်လေးကိုမှ အားမနာ..တောက်"

"ဟေ့ကောင်...မင်း ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားစမ်း"

"မပိတ်နိုင်ဘူး ဒက်ဒီ။ ဒက်ဒီ ဒီမိန်းမကို လက်ထပ်တာ သားဘဝကို မြောင်းထဲကိုပစ်ချလိုက်သလိုပဲ သားကိုဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တာ။ တကယ်ဆိုသားသဘောကို မေးပါဦးလား"

"မင်းသဘောကို မေးရအောင် မင်းနဲ့ သဘောတူလက်ထပ်ပေးမှာ မှ မဟုတ်ပဲကွ။ ဒါမှ မဟုတ် မင်းက ငါ့အဖေဆိုရင်လည်း ငါက အိမ်ထောင်ဦးစီး ၊ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရှိတယ်"

ပြောပုံက ငါရှင်ဘုရင် ဘယ်နှစ်ပတ်လှည့်လှည့်ဆိုတာမျိုး ပါလား ။ သူရဲကောင်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိ၏။ ဒါဆို ကိုယ်က ဘယ်နေရာမှ အသုံးဝင်တဲ့ ကောင်လဲ။ ဘယ်နေရာမှာ မှ အသုံးမဝင်တော့ဘူးတဲ့လား။

သူ့မျက်နှာတစ်ရွာမှတ်ပြီးလိုက်လာတဲ့ သူ့မိန်းမအတွက်ပဲ ဒက်ဒီက တစ်ကမ္ဘာဖြစ်ချင်တော့တာလား။

ဟိုတုန်းကတော့ -

သားက ဒက်ဒီရဲ့ ဘဝပါတဲ့ ။ အခုကျတော့ သားဘဝ ဘယ်နေရာပဲ ကျကျ လျစ်လျူရှုပြီးဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်လေ။ ယောက်ျားပဲလေ၊ ကိုယ်ရပ်တည်မိရာသည် ကိုယ့်ဘဝပဲပေါ့။

"ငယ်ငယ်ကြီးကြီး တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ မင်း ဘာမှ မကျေနပ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီကိစ္စ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်နားလည်ကြရင်ပြီးပြီ"

"သား...နားလည်မပေးနိုင်ဘူး ဒက်ဒီ။ ဒါပေါ့ သားအတွက်က ထောက်စရာ မျက်နှာမှ မရှိတာ။ နောက်လူတွေစားဖို့ ချန်ထား၊ မင်းက ဝပြီ ဆင်းတော့လို့ သားကို ဒက်ဒီက ကန်ချချင်တာမျိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ။ သားသမီးဆိုတာ ရှိလာဦးမှာ ပဲ။ အဲဒီတော့ နင်ပြောတဲ့ သဘောပဲ သက်ရောက်မှု ကျိန်းသေတယ် သူရဲကောင်း"

"တော်ပါတော့...နီလာရယ်၊ ရဲလည်း တော်တော့ ။ ကြားထဲက ဒေါ်ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်။ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူနေကြမှာ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် နားလည်ပေးကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"ကျွန်တော့်ဘက်က နားလည်မပေးနိုင်ဘူး ၊ ကျွန်တော့်အဖေ ကိုယ့်သမီးလောက်ကိုယူတာ ကျွန်တော်မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် သိက္ခာကျတယ်"

"သိက္ခာကျတယ်ထင်ရင် လဲသေလိုက်တော့"

"ဘာဗျ"

"သူရဲကောင်း"

ရှေ့တိုးလာတဲ့ သူရဲကောင်းရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး အော်လိုက်တဲ့ ဦးရဲမြင့်အသံက ကျားဟိန်းသံပမာ။ ဒေါသရောင် တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း စူးစူးရဲရဲပါပဲ။

ဖအေအပေါ်ကို နည်းနည်းလေးမှ နားလည်မပေးနိုင်တဲ့ သား၊ လူတိုင်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရဘဲလေ။

သတိတစ်ချက် လွတ်သွားခြင်းအတွက် ကိုယ်က ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူရတာ ဒါကို အသေးစိတ်ရှင်းပြနေရမှာ လား။ သားက ဖအေကိုချစ်လို့

နားလည်ပေးလိမ့်မယ်လို့ လည်း ထင်ထားခဲ့တာ။ ခုတော့ သဲထဲရေသွန်။

တကယ်ဆို ကိုယ် သူ့အတွက် ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ဘာတွေလုပ်ထား ခဲ့သလဲ မေးသင့်တာပေါ့။ ခုတော့ ကိုယ်တိုင်ပြောချင်စိတ်မရှိလို့ မပြော တော့ပါဘူး။

"ငါက ငါမွေးထားတဲ့ သားကို ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းတတ်အောင် သင်မ ထားခဲ့ဘူး"

"ဆရာလို တုတ်ပြမသင်ပေမယ့် ဒက်ဒီလုပ်ရပ်က သားဘဝကို ရိုက် ချိုးပြီး နာကျင်စေတာ ဒက်ဒီရဲ့ ။ အခု ဒက်ဒီအပြင်ထွက်သွားကြည့်။ သူ နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရင် ဧည့်သည် လာ တောင် ဘယ်လိုမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ကြမလဲ။ သိတဲ့ လူကတော့ ဒါသူသား ဟိုဟာ သူ့မယားလို့ ခွဲခြားမြင်တတ်ကြမှာ ပဲလေ။ မသိတဲ့ သူရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေးသွားကြမလဲ"

"မင်း အဲဒါ တမင်ကတ်သတ်ပြီး လိုက်ပြောနေတာ သူရဲကောင်း ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲမြင်မြင် မင်းက ငါ့သား၊ သူက ငါ့မယား။ အဲဒါကို ဒီအိမ်သားတွေ ခွဲခြားသိမြင်နေဖို့ ပဲ လိုတာ"

"ခုတော့ ဒီလိုပြောတော့မှာ ပေါ့"

"ငါနီလွှာကို လက်ထပ်တာ ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပဲ"

သူရဲကောင်း မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး...

"ဘာအကြောင်းလဲ ၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ခြစ်ချတဲ့ အကြောင်းလား။ မီးဖိုချောင်တော့ လက်ညှိုးမထိုးနဲ့ ဒေါ်ဆောင်းက သူ တာဝန်သူကျေပြီးသား။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီမိန်းမက မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး လ က်သည်းအကျိုးခံမယ့် မိန်းမမျိုးမှ မဟုတ်တာ"

"ဟေ့ကောင်"

"ဟဲ့...ထမင်းချက်လိုချင်ရင် မိန်းမယူဖို့ မလိုမှန်း လူတိုင်းသိတယ်။ နင့်အဖေက မယားလိုအပ်လို့ မယားယူတာလေ။ ငါ ဒီထက်ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုံးပြီး ပြောပြရမလား"

"နီလာ မင်းမပြောနဲ့ "

"ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောချင်ပြောလေ။ ခင်ဗျားအရှက်မရှိ ပြောရဲတဲ့ သတ္တိရှိရင် ကျွန်တော်လိုကောင်က နားရွက်ကားပြီး နားထောင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိတယ်"

"ဟေ့ကောင်"

ဦးစီးတော့ ပဲ့ကထောင်၊ ပဲ့စီးတော့ ဦးကထောင်ဆိုသလို မယားမနိုင် ၊ သားမနိုင်အဖြစ်မျိုးမှာ ဦးရဲမြင့် မိဘကိုပြန်လှန်ပြောတဲ့ သားကိုပဲ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲသလိုဖြစ်ကာ ဒေါသထွက်လျက်..

"မင်းက ငါပြောနေတာကို ခွေးဟောင်တယ်လို့ များ ထင်နေသလား သူရဲကောင်း"

"ဒက်ဒီ သားကို အပြစ်မပေးပါနဲ့ ။ ဒက်ဒီသာ မစိတ်မွန်ပြီး သားဘက်ကိုတွေးပြီး စဉ်းစားမပေးနိုင်တာ"

"ဘာကွ"

ကိုယ့်သားက ကိုယ့်ကို မတည့်မရွံ့တွေ ပြန်ပြောလာတော့ ရှက်ဒေါသက မထိန်းနိုင်။ ဒေါသက လက်ဖဝါးမှာ အားစုဆုပ်လိုက်ပြီး

"ဖအေကိုတောင် ပြန်ပြောရဲအောင် မိုက်ရိုင်းနေတဲ့ ကောင် ... ကဲကွာ"

"ခွပ်"

"အ"

"မောင်ရဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ "

"မိုက်ရိုင်းဦး"

"ခွပ်"

"ကဲကွာ..."

"ခွပ်"

"မောင်ရဲ့ တော်တော့"

"တောက်"

ဒေါ်ဆောင်း အတင်းပဲဝင်ထားလို့ ဦးရဲမြင့်နောက်ဆုတ်
လိုက်ခြင်းမှာ အံ့ကြိတ်ပြီး ပြန်ကြည့်တဲ့ ရဲအကြည့်ထဲမှာ ငရဲမီးလား အ
က်ဆစ်လားပါနေသလို။ ဒါ ရဲဘဝရဲ့ တစ်ဆစ်ချိုး အချိုးအကွေ့တွေလား
။ အရင်တုန်းက ဒက်ဒီအပေါ် ချစ်ခင်ယုံကြည် အားကိုးခဲ့သမျှ။

ခုတော့...

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ခြင်းများ နှင့်..

"အဟွန်း...အရင်တုန်းကတော့ ဒီမျက်နှာအနံ့ဒက်ဒီ နမ်းခဲ့တာပါ။ ခု
တော့ ဒီလိုလုပ်ရက်ပြီပေါ့။ သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝဋ်ကြွေး
ရှိလို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ"

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသူရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ဘာတွေကပ်ငြိတွယ်ငင်သွားမလဲဆိုတာ။

အခန်း(၂)

"နင်ကတော့ ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်ပါပဲ ဟီးရီးရယ်။ မဖြစ်ခင်က အမှိုက်ခံပြီး တားရင်တော်သေး။ အခုက လွန်သွားပြီပဲဥစ္စာ။ နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့မှ နင်ပေါက်ကွဲတော့ နင်ပဲ ဒီလိုဖြစ်လာရပြီပေါ့"

"ကျွတ်"

ရဲ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ကျွတ်ခနဲလုပ်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၏။ သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း သူက နေရာတကာ ဟီးရီးလုပ်ချင်တာမှ မဟုတ်တာ။ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူပီပီ ပြောသင့်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေအတွက် ရလိုက်တဲ့ ဆုလာဘ်က လက်သီးလေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ထိုးစမ်းဆိုပြီး မျက်နှာကို မေ့ထားစေချင်တာ။

မိဘတစ်ယောက်က ရက်စက်တတ်ရင်..

သားသမီးက ခံရဲပါတယ် ။ စကားပုံကတော့ တောင်းဆိုးပလုံးဆိုသာ ပစ်ရိုးထုံးစံရှိတယ်၊ သားသမီးဆိုးကို ပစ်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူးတဲ့ ။ အခုက ကိုယ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘဲ ပစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခနေမှန်း မသိ။

"တကယ်တော့ အန်ကယ့်ကို နင် ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မလိုဘူး။ မိန်းမငယ်ငယ်လေးယူတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဟိုစကားတောင် ရှိသေးတာပဲ ဥစ္စာ"

လှည့်ကြည့်တော့ ခက် ဆက်မပြောတော့။ ပြောရမှာ ခက်သွားတာ
လေ။ လူကြီးကို ခိုင်းနှိုင်းပြောရင် ကိုယ်ပဲ ရိုင်းရာကျဦးမယ်။ ဒါကိုပဲ ချ
စ်လင်းက စချင်တာကြောင့် ရယ်ကျဲကျဲနှင့်။

"ဘယ်စကားလဲ ဆက်ပြောလေ"

"နင်ကလည်း "

"ပြောလိုက်စမ်းပါ အားမနာတမ်း။ နွားအိုမြက်နုကြိုက်တယ်လို့
ပြောချင်တာမဟုတ်လား။ အခုချိန်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်း အဲဒီစ
ကားကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ နောက်ကွယ်မှာ ပြောနေကြမယ့်သူ
တွေ အများကြီး ရှိနေမှာ "

"ငါက မပြောဘူး"

"မပြောချင်လည်း လုံးဝမပြောနဲ့ ၊ နားငြီးတယ်ဟာ၊ နင်တို့ မိန်းက
လေးတွေ တော်တော်စကားများ တာပဲ"

"အမယ် ငါက နင့်အတွက် ပြောနေတာဟဲ့"

"မပြောနဲ့ နားပူတယ်"

"ဟွန်း"

စေတနာနဲ့ မတန်လိုက်တာလို့ ခက်က ချစ်လင်းဘက်သို့ လှည့်ထိုင်
လေလျှင် ချစ်လင်းက လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြပြီး စလေ၏။ သူရဲကောင်းရ
ယ်၊ ချစ်လင်းကိုကိုရယ်၊ သံလွင်ခက်ရယ်က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ၊
အိမ်ချင်းတွေကလည်း တစ်လမ်းတည်း နေကြတာမို့ သိပ်မဝေးလှ။

ဒါကြောင့်..

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူအပြင် စာကျက်ရင်လည်း အတူ

တူ။ စားစရာရှိရင်လည်း ဒီလိုပဲ မျှမျှတတနဲ့ စားခဲ့ကြတာမို့အချို့ အား ကျသူတွေရှိသလို ကဲ့ရဲ့ ချင်သူတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ခက်ကို ဟီးရိုးနဲ့ ချစ်လင်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တစ်နေ့နေ့ သေချာပေါက် ညားလိမ့်မယ် လို့ ထင်ကြေးပေးတဲ့ သူတွေကလည်း ရှိသေး

ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများ အတင်းပြောရမှ ကျေနပ်သူတွေက ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာ ပဲလေ။

"ဆေးလေး ဘာလေး လိမ်းပေးလိုက်ဦးလေ"

ချစ်လင်းက ဟီးရိုးကို မေးငေါ့ပြီး ပြောလေလျှင်...

"နေပါစေ ...စေတနာနဲ့ မှ မတန်တာ"

"အဲဒီလောက် မရက်စက်ပါနဲ့ ။ ငါက နင်ဆေးလိမ်းပေးမယ် ထင်လို့ ဆေးဘူးတောင် ယူလာတာကို"

"နင့်ဘာသာ လိမ်းပေးပါလား"

"မတူဘူးလေဟာ"

"ချစ်လင်း"

နှုတ်ခမ်းစူကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ ချစ်လင်းက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပဲ ဟီးရိုးဘက်သို့ထသွားလေ၏။ လက်ထဲမှာ ဆေးဘူးနဲ့ ဆိုတော့ သူပဲ ဟီးရိုးကို ဆေးလိမ်းပေးမလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဟီးရိုးက သူ့အပူနှင့်သူ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချပြီး ကြည့်ချင်ရာကြည့်နေစဉ် မေးစေ့ကနေ ဆွဲကိုင်မော့စေပြီး..

"မော့စမ်းပါ"

လုပ်ပုံက ကလေးကိုနမ်းမလို့ မျက်နှာမော့ခိုင်းသလိုပါပဲ။

"ဘာလဲ.."

"အသည်းလေးကို ကိုကိုဆေးလိမ်းပေးမလို့ ပေါ့"

"ထွီ..ရှုံ့ဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ အသံ"

"အမယ်"

"မော့ဆိုရင် မော့ပေး လိုက်လေ၊ စေတနာနဲ့ မတန်အောင် မလုပ်နဲ့ ၊
ချစ်လင်း အဲဒီကောင်ကို ပါးစပ်ပိတ်လိုက်စမ်းပါ"

ချစ်လင်းက ခက်ပြောတဲ့ အတိုင်း ဟီးရီးပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်မယ်
လုပ်တော့ ဟီးရီးက လက်ကိုရိုက်ချလေ၏။

"အ"

"ရက်စက်တာကြည့်စမ်း"

"ရပါတယ် ကိုကိုက ချစ်မိတဲ့ သူဆိုတော့ သည်းခံရမှာ ပေါ့၊
အသည်းလေး ကိုကို ဆေးလိမ်းပေးမယ်နော်"

"အသံကိုက တကယ်သာ ရည်းစားနဲ့ စကားပြောရင် ပုရွက်ဆိတ်
တွေအုံလာမှာ ကျိန်းသေတယ်"

"မင်း...မသိလို့ ပါ။ မိန်းကလေးတော်တော်များများက အချို့ကြိုက်
တယ်တဲ့ "

"မင်းက အဲဒါတွေ လေ့လာနေပြီလား"

"အရွယ်ရောက်နေပြီပဲဟာ။ လူကနေချင်ပေမယ့် နှလုံးသားက မနေ
ဘူးကွ"

ဟီးရီးပြီးပုံက မဲ့ပြီးပါ။ အဲဒီလိုပြီးရင် ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ မိန်း
ကလေးတချို့ကတော့ ပြောကြသား။ ဆေးလိမ်းပေးတဲ့ ချစ်လင်း။

ဟီးရီးရဲ့ မျက်နှာချောချောပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို နာမှာ စိုးလို့ လက်ကခပ်ဖွဖွ။

မျက်ခုံးမွေးက ထူထဲမည်းနက်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝင်းဖန့်ဖန့် အသားအရေပေါ်မှာ စိမ်းညိုညို၊ မျက်ဝန်းတွေက အညိုရောင်လည်း မဟုတ် နက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ရီရီဝေဝလေးနှင့် ကြည့်လို့ ကောင်းတာ။

နှာတံက ကော့ခြင်း၊ ကောက်ခြင်း၊ ပွခြင်းကင်းမဲ့စွာနှင့် နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းအပေါ်အောက် မထူမပါးကို ညီမျှခြင်းချထားသလို ပါပဲ။

ဆံပင်ပုံက ဘေးခွဲအရှည်ဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့ ကြည့် မကောင်းပေမယ့် ဟီးရီးနဲ့ တော့ ဖြစ်သလို စုတ်ဖတ်ရာဇာလည်း ကြည့်ကောင်းနေတာ ပါပဲ။ အရပ်ကလည်း ချစ်လင်းထက်မြင့်သည် လေ။

"ဟေ့ကောင်"

"ဟင်...ဘာလဲ"

"မင်း ငါ့ကို စိတ်နဲ့ ပစ်မှားနေသလားလို့ "

"ခွေးကောင်"

"အား"

လက်ဖိအားများ သွားသဖြင့် ဟီးရီးအော်လေလျှင်..

"ဟဲ့...စေတနာပါပါနဲ့ လုပ်ပေးလေ"

"နင်လာလုပ်ပေးပါလား"

"မလုပ်ပါဘူး၊ ဒီလောက်နားလည်မှုမရှိတဲ့ ငမိုက်သား ရှိပစေ"

"ငါကလည်း ငါ့အသားကို နင့်လက်နဲ့ အထိမခံပါဘူး သနလို့ "

"ဘာ"

အဲဒီလိုပြောတာကိုပဲ ခက်မခံချင်တာ။ တကယ်မဟုတ်လို့ စတာဆိုလည်း ခက်ကမိန်းကလေးလေ။ သူဒီလိုပြောဖို့ သင့်သလား။ ခက်အပေါ်မှာ ချစ်လင်းက အလျှော့ပေး အလိုလိုက်သလောက် ဟီးရီးဆိုတဲ့ ကောင်က အနိုင်ယူချင်သူ၊ မာနကလည်း ကြီးလိုက်တာ။

"ချစ်လင်း"

"ဟင်"

"လုပ်ပေးမနေနဲ့ တော့ လာ"

"လာပြီး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ပြန်မယ်"

ခက်စိတ်တိုသွားကာ ထသွားပြီး ချစ်လင်းလက်ကို ဆွဲခေါ်လေတော့.

.

"ဒီမှာ ..မပြီးသေးဘူးလေ"

"ခေါ်နေရင် ပြန်သွားလိုက်၊ ငါ့ကို ဂရုမစိုက်နဲ့ "

"ကြားလား ပြောနေတာ၊ မလုပ်စေချင်တာကို လုပ်ပေးနေတာ နင်မရှက်မရှိဘူးလား။ လာ သွားမယ်"

"ကြွ...ကြွ...နောက်ထပ် မမြင်ရလေ ကောင်းလေပဲ"

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ရော စိတ်ကောက်ကောက်နှင့်ရော အပြန်အလှန်ပြောကြပြီး ခက်က ချစ်လင်းကိုဆွဲခေါ်သွားတာ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်တော့။

သွားပေါ့..

ပြီးရင် ဒီမျက်နှာတွေပဲ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ရောက်ရောက်လာ
တာ။

အခန်း(၃)

မနက်စောစောစီးစီး ဝေမာခက် ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေစဉ် ခြံတံခါးဆီကို အမှတ်မထင်ကြည့်မိရင်း အရာတစ်ခုကို စူးစိုက်မိသွားပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့၏။ အနားကိုရောက်တော့ ခြေစုံရပ်ပြီး အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေမိတာ စံပယ်ကုံးလေးတွေနဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်။

ဝေမာခက်..

ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ယူကြည့်လိုက်တော့..

သံလွင်ခက်

အတွက်

ဆိုတဲ့ စာနှင့် ကတ်ကလေးတစ်ခုမှာ လက်မှတ်ကလေး ထိုးထားတာ ဘာမှန်းမသိ။ လက်မှတ်က ဘာနာမည်ဖြစ်နိုင်မလဲ သဲသဲကွဲကွဲမသိပေမယ့် လက်မှတ်ရဲ့ အမိုးမှာ ဆက်ထားတာကတော့ love တဲ့ ။

ဒါ သံလွင်အတွက် တစ်ယောက်ယောက်က လာထားသွားတာပဲ နေမှာ ပေါ့။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ သံလွင်မပြောနဲ့ ဒီလုပ်ရပ်အတွက် ဝေမာပင် ရင်ခုန်ချင်ချင်။ ဟိုနှစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဟိုနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် စားစရာရှိလို့ ကတော့ အိမ်အထိ လာကျွေးတာပဲဥစ္စာ။

ဘာမှ ဆက်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဝေမာ စံပယ်ပန်းနှင့် အထုပ်ကလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်တော့ အထုပ်ထဲမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေပဲ။ သံလွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းဆို သိပ်ကြိုက်တာ သံလွင်အကြိုက်ကို သိနေတဲ့ သူဆိုတော့ သံလွင်ကို တော်တော် ဂရုစိုက်တာပဲ။

"သံလွင်...သံလွင်"

"....."

သံလွင်ခက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ဒီလိုပဲ အမျိုးမျိုးခွဲခေါ်နေကြတာပါ။ သံလွင်လို့ ခေါ်ကြသလို ခက်လို့ လည်း ခေါ်ကြတာပါပဲ။ ခက်လို့ ခေါ်တာကတော့ ထူးထူးခြားခြား သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တည်းပါ။

"သံလွင်"

"မမသံလွင် ရေချိုးခန်းဝင်နေတယ် မမမာ"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

ဝေမာ ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်ခွဲရပြန်၏။ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်မှာ ဝေမာလှပြီး သံလွင်ကျတော့ ချစ်စရာကောင်းတာတဲ့ ။ ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ချင်ပေမယ့် ဟီးရီးနဲ့ ချစ်လင်းရန်ကိုကြောက်လို့ ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲဖြစ်နေတာ။

"သံလွင်"

"ဒုန်း...ဒုန်း"

"သံလွင်"

"ရှင်"

"ပြီးတော့မလား"

"ပြီးတော့မယ်...မမ ...ခဏလေး"

"မြန်မြန်လုပ်ဟေ့၊ ဒီမှာ နင့်အကြိုက်တွေ ခြံမှာ ဘယ်သူလာချိတ် သွားတယ်မသိဘူး။ စောစောစီးစီး ဘယ်ကောင်က ဝီရိယကောင်းတယ် မသိတော့ပါဘူး"

"လာပြီ... လာပြီ"

မမပြောနေတာတွေကို နားမလည်နိုင်စွာနှင့်ပဲ သံလွင်ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့တော့ ဝေမာက ရပ်စောင့်နေသည် ။ သံလွင်တံခါးဖွင့်ပြီး ဘွားခနဲပေါ်လာတာနှင့်။

"ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး"

"ဟင်"

မြှောက်ပြတဲ့ လက်ထဲမှာ စံပယ်ပန်းတွေ ပြီးတော့...

"စံပယ်ပန်းတွေပါလား"

"ဒီမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ပါတယ်"

"ပွတာပဲ၊ ဘယ်သူလာပို့တာလဲ မမ"

"မသိဘူးလေ၊ ခြံတံခါးဝမှာ ချိတ်ထားတာတွေ့တာ။ ဒီမှာ သံလွင်ခက်အတွက်ဆိုပြီး လက်မှတ်ကလေးတော့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတာ"

"ဟုတ်လား"

သူပဲမေး သူပဲကိုင်ကြည့်ပြီး လက်မှတ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ ဘာသာပြန်လို့ မရတဲ့ လက်မှတ်ပါပဲ။ love ဆိုတာကတော့ ထင်ထင်

င်ရှားရှား ပြတ်ပြတ်သားသားကို ရေးထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ စာတွေက လက်ရေးနဲ့ ရေးထားတာ မဟုတ်ဘဲ ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့်။ ဘယ်သူများ ပါလိမ့် စဉ်းစားရခက်လိုက်တာ။

ကျောင်းမှာ -

သံလွင်ကိုကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေကတော့ အများကြီး ပါ။ ဟီးရီးနဲ့ ချစ်လင်းကိုကြောက်လို့ သာ မကပ်ရဲရှာကြတာ။ အဲဒီ အများကြီးထဲ ကတစ်ယောက်များ လား။

"စံပယ်ပန်းလေးတွေ မွေးလိုက်တာ"

"အင်း...ကျောင်းသွားကာနီး ကောက်ညှင်းပေါင်းလေး စားသွားလိုက်ဦး"

"စားမှာ ပေါ့ မမရော စားဦးမလား"

"သံလွင်ခက်အတွက်ဆိုမှ တော့ ကျန်တဲ့ သူတွေ စေတနာရှိပုံမရဘူး မစားတော့ပါဘူး"

"ဒါဆို ယူသွားလိုက်တော့မယ်နော်"

သံလွင် ကိုယ့်အခန်းထဲကိုရောက်တော့ စံပယ်ပန်းတွေကို နမ်းရှိုက်လိုက်တာ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားသလို ဘယ်သူကများ ဒီလောက် အလိုက်သိပါလိမ့်။ မတွေးဘူးဆိုပေမယ့် စိတ်ဝင်စားမှုက သိချင်နေပြီး သနပ်ခါးလိမ်းရင်းတောင် တွေးနေမိတာ ဒါတွေကို ဘယ်သူပို့လဲဆိုတာ လေ။

အဝတ်အစားလဲပြီး ခေါင်းမှာ စံပယ်ပန်းတွေပန်ပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ပေးတဲ့ သူက သူပေးတဲ့ ပန်းကို သံလွင် ပန်မပန်ဆိုတာ တစ်နေရာရာက နေများ ကြည့်နေမလား။

"ခက်...ခက် တို့ ရောက်ပြီဟေ့ သွားမယ်"

" လာပြီ"

အော်ခေါ်တာ ချစ်လင်းအသံမို့ သံလွင်ပြန်အော်လိုက်တာ ဖြစ်၏။
ဟီးရီးက ဒီလိုဘယ်တော့မှ အော်ခေါ်တတ်သူမဟုတ်ပေ။ စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်ရင် လူကိုယ်တိုင် ရောက် လာပြီး ဆွဲခေါ်တတ်တာ။

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အသံကုန်အော်နေတာလဲ။ တော်တော် အသံကောင်းဟစ်ချင်နေတယ်လား"

"ဪ...တို့ ရောက်ပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း အသံပြုတာလေဟာ"

"စောင့်နေလည်း ရတဲ့ ဥစ္စာ။ အပိုတွေ"

စံပယ်ပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာပန်ထားတာကိုမြင်တော့ ချစ်လင်းက ပဲ ပါးစပ်မငြိမ်နိုင်စွာ။

"အံ့မယ်...ခေါင်းမှာ စံပယ်ပန်းတွေ အဖွေးသားနဲ့ ပါလား။ ဘယ် ကောင်ဆက်သထားတာလဲ"

"ဘယ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ် နင့်အပူမပါပါဘူး။ စံပယ်ပန်းတင် မဟုတ်ဘူး ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင် ပါသေးတယ်"

"ဘယ်ကောင်ပေးတာလဲ"

ဒီတစ်ခါ မာဆတ်ဆတ်အသံနှင့် မေးလိုက်သူက ဟီးရီးပါ။

"ဘယ်သိမှာ လဲ၊ ငါက နင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုတောင် ပြန်မေးရဦးမှာ ။ နင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက်လားလို့ "

ချစ်လင်းက ဟီးရီးကိုကြည့်ပြီးမှ သံလွင်ကို ပြန်ကြည့်ကာ...

"ငါ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ငါ အအိပ်မက်တာ နင်သိလျက်

သားနဲ့ ။ ပြီးတော့ ပေးချင်ရင် ဘာလို့ ခြံဝမှာ ချိတ်ခဲ့မှာ လဲ၊ သူများ တွေ ရာကြံရာလူယူသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပေးချင်ရင် အိမ်ရောက် အောင် လက်ထိလက်ရောက် လာပေးမှာ ပေါ့"

"ငါကရော ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်တောင် ရေချိုးလို့ မရနိုင်ဘူးဖြစ်နေ တာ။ အားအားလျားလျား အပိုအလုပ် ရှုပ်မခံဘူး"

"ဒါဆို တရားခံကို စုံစမ်းမှ ဖြစ်တော့မယ်။ တွေ့လို့ ကတော့ လက် သီးစာပဲ"

"သွားမလုပ်နဲ့ ၊ ကာယကံရှင်က လက်ခံရင် မင်းအချုပ်ထဲ ရောက် တာ အဖတ်တင်နေဦးမယ်"

ပြောပြီးဟီးရီး လွယ်အိတ်ကိုကောက်ကိုင်ကာ ထသွားလေတော့ သံ လွင်မျက်စောင်းထိုးလိုက်တာကို မမြင်။ ချစ်လင်းကတော့ မြင်တာပေါ့။ ဟီးရီးက အဲဒီလိုပဲလေ။ သံလွင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးထားတာ၊ ဂရုစိုက်တာ ဘာမှ မရှိ။ ဒါကြောင့် စံပယ်ပန်းတွေပေးတဲ့ သူဟာ သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။

"ဟီးရီး"

ခေါ်တော့ ပြန်ငဲ့ကြည့်၏။

"စားစရာရှိရင် အတူတူမျှ စားနေကျဆိုတော့ ရော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားဦး"

"ပေးတဲ့ သူက နင့်အတွက်ပေးတာ နင်ပဲစား"

"ဟီးရီး"

"မစားဘူး"

"မစားနေပေါ့"

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောပြီး သံလွင်ချစ်လင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ.

"သူမစားနေ၊ ချစ်လင်း နင်စား"

"ချစ်လင်း မစားနဲ့ "

"ဟီးရီး...နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"သူများ ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ ကျွေးတာကို တို့ က ကပ်စားစရာလား၊
အောက်လို့ ပြောတာ "

"ဟီးရီးပြောတာ မှန်တယ်။ ငါလည်း မစားဘူး ခက်။ ပေးတဲ့ သူက
နင့်ကို စားစေချင်လို့ ပေးတာပဲဥစ္စာ။ ကျန်တဲ့ သူကို စေတနာရှိပါ့မလား
"

မမကလည်း ဒီအတိုင်းပဲပြောတာမို့ ဒီအရာသည် သံလွင်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဖြစ်လာခဲ့တာမို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင်စားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနေစဉ်..

"နင်နေမယ် ဖြည်းဖြည်းစား၊ ချစ်လင်း ကျောကုန်းထုပေးလိုက်ဦး"

ချစ်လင်းက ရယ်ကာ..

"ငါကတော့ မထုရက်ပါဘူး၊ ယောက်ျားရရင်တော့ အထုခံရမှာ ကျိန်းသေတယ်"

"ငါ့မှာ လည်း လက်နဲ့ ခြေနဲ့ ဥစ္စာ ပြန်ထုမှာ ပေါ့"

"ပြန်ထုနိုင် မထုနိုင် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ တို့ လည်း လောလောဆယ် သေသွားမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"ပြောလို့ ရမလား။ အသက်ဆိုတာ လုံခြုံအောင် ဝှက်ထားလို့ မှ မရ

တာ"

"အင်း...အတိအကျသိအောင် သေမင်းကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ သံလွင်ခက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်နေ့သေမှာ လဲလို့ "

"ကြည့်စမ်း...ကဲ"

"ဗုန်း"

"အား...သေပါပြီ"

သံလွင်က ထုလေသဖြင့် ချစ်လင်းက ကျောကော့ပြီး အော်လေ၏ ၊ ဒီလိုပဲလေ လူတိုင်းက သေစကားဆို လေသံပင်မကြားနိုင်ကြတာ။ ပြီးတော့ ရှောင်လွှဲလို့ ရကြတာလည်း မဟုတ်။

"ကဲ...ကားပေါ်ပြန်တက်၊ ငါက သိပ်စိတ်ရှည်ကြတာ မဟုတ်ဘူးနော်"

"နင်စိတ်ရှည်တာ ဘာရှိလဲ"

"ဘာမှ မရှိဘူး"

"ဟွန်း"

သံလွင် မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့လေးဖြစ်သွားချိန်မှာ ပဲ ဟီးရိုးက ကားပေါ်တက်သွားပြီ။ ဒီသုံးယောက်က မတည့်အတူတူနေဆိုတဲ့ လူတွေ။
